

[Breckmann]

grundlag. Hvis der kommer et rødt flertal her i folketinget, så bliver det sikkert bedst at blive på Færøerne. Jeg tror ikke engang, at man kan føle sig sikker deroppe.

Hvad angår de færøske tåger, ja, så kan man måske også blive draget til ansvar for vores klima deroppe, men det bliver nu ret svært at svare på.

Men hvad angår det sidste, om tolerancen, vil jeg bare henvise til socialdemokratiets fratagelse af den ret, som ellers ydes ethvert medlem her i folketingssalen, nemlig retten til at blive clearet. Den ret har I frataget mig – så meget om jeres tolerance. Det er vel også en af grundene til, at man er nødt til at føle sig ret så godt tilpas, når man hver eneste gang bliver nødt til at stå op og blive talt, hvis det er nødvendigt, og hvis det kniber.

Det er jeg faktisk villig til, så længe jeg er valgt, også i denne sag.

Ministeren for kulturelle anliggender (H. P. Clausen):

Jeg vil nu ikke følge hr. Tinnings anvisning på, at nu skal vi ikke tale mere om denne sag i dag, tværtimod agter jeg både at sige noget i relation til de indlæg, der har været her under andenbehandlingen, og også at komme med nogle mere generelle betragtninger om, hvad det egentlig er, vi har foreslået, og hvad det er, vi ønsker gennemført med det lovforslag, som er til drøftelse.

Jeg synes på mange måder, det er en interessant situation, fordi der er så meget, som der er bred enighed om af det, som foreligger. Så er der nogle ting, der er uenighed om; men nogle grundlæggende faktorer – det var jo også det, hr. Tastesen indledte med at sige, og som han begrundede særdeles vel mediepolitisk, nemlig at vi skal have et TV 2 – er der en meget stor enighed om.

Ja, det er vel endda sådan, at også hr. Dohrmann synes, at der er gode ting i forslaget, eftersom jeg forstod ham sådan, at det kun var reklamedelen, han ville have ændret på, resten kunne for så vidt godt stort set få lov til at stå. Så der er altså en ganske stor bredde bag ved ønsket om at få et TV 2 og også om begrundelsen for det.

Men jeg synes nok, at man i drøftelsen af detaljer og enkeltheder, som jeg da gerne skal komme tilbage til, overser nogle af de ting, som er grundlæggende for forslaget, og

som jo er det mediepolitiske gennembrud, som vi søger at få tilvejebragt på det tidspunkt, som vi står i, og som jeg tror er et væsentligt tidspunkt. Hvis ikke vi får taget os sammen til at få besluttet et TV 2 nu, så tror jeg, det efterhånden begynder at blive forholdsvist mindre interessant med et TV 2, hvis det skal opfylde de mediepolitiske krav, de mediepolitiske forventninger, vi har til dette TV 2.

Vi ønsker med et TV 2 – og det er altså også det, der tales med sympati om fra mange sider her i salen – et monopolbrud for det landsdækkende TV-system herhjemme. Vi ønsker ikke, at Danmarks Radio skal fortsætte med at være den eneste, der forsyner den danske befolkning med TV-programmer. Vi ønsker en konkurrence, og vi ønsker det også for Danmarks Radios skyld, og jeg ved, at mange i Danmarks Radio deler den opfattelse, at konkurrence vil være et incitament, som vil gøre, at det samlede TV-billede, helheden af TV-tilbuddet herhjemme til danske seere, vil blive bedre.

Det vil blive mere alsidigt, der vil blive flere valgmuligheder, alle disse ting, som vi stræber mod, og som vi nu har en chance for at få sat i gang både ved at få den alternative, konkurrerende kanal og ved, at denne kanal får en indflydelse på den eksisterende kanal, således at vi alt i alt får et bedre TV-system til at løse de opgaver, som et TV-system landsdækkende bør løse i et land af vor størrelse og vor placering og med vor kulturelle forpligtelse.

Vi får også med dette forslag en alternativ nyhedsformidling. Det er også en ting, som der må lægges vægt på sammenholdt med og i fortsættelse af det, jeg talte om, større valgmuligheder og en større alsidighed på et så væsentligt område som nyhedsformidlingen i samfundet via TV.

Vi får reklamefinansiering, ja vel, men vi får en reklamefinansiering, som er med til at skabe dette TV på en sådan måde, at dette TV ikke kommer til at belaste de offentlige kasser i fremtiden, fordi reklameudgifterne sammen med en beskedent licensforhøjelse vil være i stand til at finansiere – og det er jeg ikke i tvivl om at det vil trods de bemærkninger, der er faldet i modsat retning – dette TV, som bringer os dette mediepolitiske gennembrud.